

Chương 02

Vấy Bút Quét Quần Hung
Hâm Rượu Luận Anh Hùng

B

ấy giờ, Yến Lăng Vân ngẩn ngẩn ngơ ngơ đưa mắt nhìn theo đoàn người ngựa mỗi lúc một xa, hốt nhiên bên tai có tiếng thánh thót:

- Thư sinh ngọc ngọc đi chưa?

Thì ra Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh không hiểu từ lúc nào đã nhảy lên lưng con ngựa đốm hoa tới sau lưng chàng. Chàng thúc ngựa lên đường nhắm hướng Vi Sơn hồ.

Trên đường hai người cho nhau biết quê quán niên kỷ nhưng tiểu thư sinh trước sau vẫn lạnh lùng. Còn Hồng Lăng Nữ già dặn kinh nghiệm như một đại tỷ tỷ vừa đi vừa ôn thuận nói cười đề cập tới khá nhiều quy củ trên giang hồ. Khoảnh khắc mục đích đã hiện ra trong tầm mắt, Thiết Gia Bảo kiến trúc trên một hòn đảo lớn giữa hồ bốn bề là nước biếc, cây cối xanh tươi, cảnh trí mười phần u nhã.

Cát Phi Quỳnh đã quen đường, đến gần bờ hồ, nàng khẽ huýt một hơi sáo miệng, liền xuất hiện hai chiếc thuyền nhỏ từ đám lau sậy rậm rạp. Rất khéo là một chiếc dùng để chèo người, một chiếc dùng chèo ngựa thuận lợi. Ngồi xuống thuyền rồi, Yến Lăng Vân mới lắc đầu tự than:

- Không xong, không xong, hôm nay là ngày vui của chủ nhân, tiểu sinh đường đột đến đã đành, lại chẳng có chút quà chúc mừng như thế còn ra thể thống gì?

Chàng nói đúng sự thật, phàm đến dự lễ là phải có quà mừng, tay trắng vào nhà quả là có thất lễ. Hồng Lăng Nữ bật cười:

- Thư sinh ngọc! Yên tâm, ta đã sớm thay người tính toán cả rồi. Thiết lão tiên bối bình sinh rất thích được kẻ sĩ tán tụng. Trong Bảo, giấy bút không thiếu gì, chỉ cần người hạ bút viết một câu đối liền thì còn hơn bất cứ lễ vật quý báu nào khác.

Câu nói ấy khiến cho Yến Lăng Vân bán tín bán nghi, nghiêng đầu nhìn tới mặt nước mênh mông tựa đáp mà không phải đáp:

- Tình cảnh như thế phải chăng phù hợp với câu thường nói "Tú tài nhân tình chỉ bán tương?" (Lòng người học trò nửa trang giấy?)

Bất ngờ lời chàng vừa dứt Cát Phi Quỳnh hào hứng đáp:

- Vàng lụa ngọc ngà là điều dễ có, chữ viết đời này mấy người biết cái hay cái quý của nó. Chỉ cần người đừng quá tự khiêm, cô nương ta bảo đảm chủ nhân sẽ rất thích người đó.

- Thịnh ý của Cát cô nương, tiểu sinh xin tâm lãnh.

Nàng kể cho chàng nghe, chủ nhân Thiết Gia Bảo họ Thiết tên Anh, người thường gọi là Thiết Bá Phương, xưa kia là Minh chủ của bọn hắc đạo bảy tỉnh miền nam, sau khi rửa tay gác kiếm liền về ẩn cư ở Vi Sơn hồ vui thú điền viên trở thành một người chính trực ngay thẳng rất trọng tín nghĩa. Văn niên lại quay ra học Phật, tự lấy hiệu là Vi Sơn cư sĩ, có hai người con, trai tên Hồ Thần, nữ tên Ngọc Lan, nhờ gia học uyên nguyên nên võ công đều cao. Ngày mai là ngày lành tháng tốt chính là ngày hôn lễ của cả hai anh em cử hành một lúc.

Lúc ấy trong thuyền chỉ có hai người, Cát Phi Quỳnh điểm lệ ôn nhu, còn Yến Lăng Vân tuy là thân nam tử đại trượng phu lại rụt rè bất an, ngần ngại không dám nói gì, ngồi nghiêm trang chỉ biết nhìn thẳng vào mặt nàng. May mà thuyền đi rất mau, đã vượt qua mười mấy dặm thủy lộ.

Trang viện của Thiết Gia Bảo khá rộng lớn quay ra hồ lưng dựa thế núi ba bên đều trồng trúc biếc từng xanh, còn trước cửa liễu rủ xuống hàng hàng thực là cảnh thanh u tuyệt tục đẹp khôn tả xiết. Họ vừa lên bờ trong Bảo đã cho người ra nghênh tiếp, nhưng Hồng Lăng Nữ vốn là khách thường tới đây nên rất tự nhiên dẫn Yến Lăng Vân vào trang, thái độ rất là thân thiết. Hai người, một là thiếu niên nho nhã mặt mũi tuấn tú phi phàm, một lại là thiếu nữ mặt hoa da phấn, yểu điệu phong lưu xuất hiện trước mặt quần hào, ai cũng cho rằng nếu không là vị hôn phu phụ cũng ắt phải là bạn tình.

Ấy vậy khi cả hai tiến vào bảo rất nhiều người chú mục vừa có vẻ kinh ngạc vừa có vẻ tán thưởng về sự đẹp đôi. Vừa lúc cha con chủ nhân được báo đã ra nghênh đón, từ xa Hồng Lăng Nữ vừa nhìn thấy một vị lão nhân da mặt tươi nhuận, râu tóc trắng xóa thân thể kỳ vĩ thần thái khoan hòa, nàng đã vội kêu lên:

- Thiết bá bá! Đây là một vị tài tử ở Hoài Nam tên Yến Lăng Vân hâm mộ thanh danh bá bá đến xin chúc mừng, diệt nữ thay bá bá mời tới cùng vui được chăng?

Đồng thời chàng cũng ôm quyền thi lễ:

- Văn bối Yến Lăng Vân từ lâu ngưỡng mộ lòng nhân nghĩa của Thiết lão anh hùng may nhờ sự giới thiệu của Cát cô nương nên mới được hân hạnh ra mắt xin nhờ học hỏi, xin lão tiên bối tha cho tội đường đột.

Thiết lão vội vàng ôm quyền trả lễ, đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân cười ha hả:

- Lão hủ chỉ là một tên vũ phu, may được tiểu tướng công quá lời khen tặng, thực lấy làm thỏa bình sinh. Chúng ta muốn mời tướng công đến chung vui còn e không được, có gì là đường đột với không đường đột?

Liên đó đem con trai con gái ra giới thiệu, rồi mời vào đại sảnh, vừa đi vừa nói với Hồng Lăng Nữ:

- Hiền diệt nữ chặn đường cướp tiêu của cha con Vu lão, tuy cũng chỉ là sự thường vô lâm, nhưng nếu như cha con họ bất bình sẽ gây phiền phức cho diệt nữ đó!

Nàng hơi cau đôi mày liễu:

- Sự đã đến thế, nói cũng vô ích, chúng ta cứ chờ đợi xem sao.

Bấy giờ chủ khách đã vào tới đại sảnh, khách khứa bốn phương tụ tập không ít người. Có tăng sĩ, có đạo sĩ, có già có trẻ, đại đa số đều là anh hùng hắc, bạch như Lao Sơn Khổng Linh Tử, Ung Du Vô Danh đại sư, Đông Thai Ngũ Kiệt, Trường Giang Thất Hùng, Hà Sóc Tam Anh, Tiết Gia Bảo Sơn chủ v.v... Tất cả bọn người đều có vẻ trân trọng với Hồng Lăng Nữ nhưng nàng chẳng nhìn tới họ, lúc thì ghé tai nói nhỏ với Thiết lão, lúc thì đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân, nói to:

- Tạm thời xin thất lễ.

Nói rồi như một con chim én, nàng lướt thân vào trong hậu đường. Thiết Anh lão chủ nhân quả là yêu chuộng kẻ có học, tuần trà vừa xong, lão liền xoay về Yến Lăng Vân cười nói:

- Lão hủ nghe thế diệt nữ báo lại tiểu tướng công có ý ban cho lão hủ một đôi đối liên để lão hủ thêm phần vinh dự. Bây giờ giấy mực đã chuẩn bị xong, xin cho lão hủ đây được mở mắt được chẳng?

Yến Lăng Vân đỏ bừng hai má vì ngượng, vội vàng chỉnh đốn y thường cung kính đáp:

- Xin theo tôn ý.

Theo một đại hán dẫn đường, chàng đến một hoa sảnh phía đông. Cả nhà họ Thiết đều là người học võ, thế mà văn phòng tứ bảo thực là đầy đủ và toàn là thứ thượng hảo hạng. Chỉ thấy gian phòng vừa lớn vừa dài bày sẵn một chiếc bàn cẩu vàng, trên ấy đã trải một tờ giấy hoa tiên lớn, bên cạnh đặt một cây bút đại tự chưa dùng qua lần nào và một nghiên mực loại đại quý thơm nức mùi xạ. Nhân đó Yến Lăng Vân mười phần hoan hỷ lập tức cầm bút dầm vào nghiên mực trầm tư tìm ý lạ.

Bất ngờ chính đang lúc ấy, đột nhiên một trong Đông Thai Ngũ Kiệt là Sa Nguyên Lượng bước vào mắt tung hào quang, vừa vào liền cất giọng lớn:

- Tiểu cùng đồ! Nha đầu họ Cát với người là gì? Mau mau báo tự cho thái gia gia ta biết!

Đúng là một việc ngoài ý tưởng, Yến Lăng Vân nghe lời kinh ngạc đáp một cách an nhiên:

- Người không thể tự hỏi nàng được sao? Tất cả đều là khách ở đây, sao lại vô lễ thế?

Tên Sa lão ấy tựa như cố ý gây sự lập tức biến sắc cười hăng hắc:

- Đồ chó! Để ta thử xương đầu người cứng tới đâu!

Đồng thời hấn bắn thân tới, chỉ vươn ra rất độc điểm vào Kiên Tĩnh huyết của Yến Lăng Vân. Tình hình đột biến chàng phát hoảng mà không loạn, chàng chớp nhoáng lướt thân qua tránh, đồng thời thuận tay vung lên theo bản năng múa bút đang cầm ở tay phải lên đỡ. Cứ theo lẽ thường, đối phương là lục lâm có tiếng, chàng đâu phải là địch thủ? Nào ngờ sự thực rất kỳ quái, Sa Nguyên Lượng bị cái đỡ vô ý của chàng đập trúng, lập tức bị một kinh khí cực mạnh chấn động văng ra ngoài sảnh mới thấy hai mắt đau đớn, huyết khí trong người lộn lác bất tỉnh nhân sự.

Chuyện ấy quả là ly kỳ lên tới cực điểm, đến Yến Lăng Vân cũng phải kinh ngạc ngẩn người. Nói thì chậm, sự thực rất mau, ngay lúc ấy hai huynh đệ lão nhị và lão tam họ Sa lại song song tiến tới, không nói một lời thân tới là chưởng phát, hai luồng kinh lực một tả một hữu đập tới Yến Lăng Vân.

Yến Lăng Vân hoảng loạn không còn đường trốn thoát liền đành cứ như cũ vung bút lên chống đỡ. Ngờ đâu, lại thêm một chuyện quái dị nữa. Hai huynh đệ họ Sa bị bút chàng vung lên phản chấn văng ngược lại, đập thân vào tường hai tiếng rung chuyển rơi xuống đất bò lồm cồm không cất đầu lên nổi.

Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân kinh ngạc cúi xuống nhìn cây bút quý trên tay, lòng hết sức nghi hoặc ngờ rằng cây bút này có lẽ là một bảo vật nên mới sinh ra sức mạnh khắc địch như thế. Rồi đó chàng phẫn chấn đảm tâm, cúi đầu nhìn kỹ.

Đương nhiên biến cố xảy ra trong hoa sảnh ai nấy đều hay, nhất là bọn Đông Thai Ngũ Kiệt là Sa lão tứ, Sa lão ngũ đang hốt hoảng hô hoán, đến cả bọn bằng hữu chúng là Trường Giang Thất Hùng cũng đại nộ quát chửi:

- Tiểu cùng nho! Có dám ra ngoài Luyện Công Trường cho chúng ta xem bản lãnh người có gì khác không?

Bấy giờ, kinh dị nhất là mấy cha con chủ nhân và Hồng Lăng Nữ, nghe tin vội chạy đến. Một thiếu niên thư sinh trẻ tuổi lại là một cao nhân giấu không lộ bản lãnh ư? Nhất là Cát cô nương vừa kinh ngạc vừa vui mừng tự hỏi:

"Yến Lăng Vân có võ công cao đến thế, sao ta nhận ra?"

Vừa đến nơi, nàng đã giận dữ hướng về phía Sa thị huynh đệ và Trường Giang Thất Hùng quát to:

- Bọn cẩu tặc kia, ta sớm biết bọn bây toàn là đồ ác ý nhưng vì nể tình chủ nhân chưa tiện trừng phạt chúng bây. Hôm nay đến bằng hữu của cô nương mà bây còn dám khinh nhờn thì thật là giỏi. Hãy đến Luyện Công Trường, tất cả mọi chuyện là do ta trách nhiệm.

Bọn Đông Thai và Trường Giang đến đây vốn không có thiện ý, ngấm ngầm theo dõi hành vi của Hồng Lăng Nữ, chủ nhân Thiết Anh cũng biết trước điều đó nhưng vì chúng lấy lễ tìm tới chúc mừng nên lão không tiện cự tuyệt đó thôi.

Bây giờ mọi sự đã dĩ lỡ nên Thiết lão chủ nhân bước tới lớn giọng:

- Chúng ta đều là người võ lâm, có ân báo ân, có oán báo oán, chính đại quang minh một đao một kiếm đấu tranh là lẽ thường nhưng nên giữ quy củ giang hồ. Lão hủ không bệnh không bỏ ai, chỉ có tiểu tướng công đây là người ngoài, hiện tại là khách của lão hủ, lão hủ lẽ nào để người khác động đến khách mình?

Nào ngờ lão vừa dứt lời, Yến Lăng Vân đã định thần, nhàn nhã cầm bút bước ra hoa sảnh, mắt quét nhìn Cát Phi Quỳnh ngang nhiên nói lớn:

- Thiết lão anh hùng và Cát nữ hiệp không nên động nộ, tiểu sinh một mình làm một mình chịu, tiểu sinh đang trên đường tìm sư kết bạn, rất muốn gặp gỡ cao nhân.

Tiếp đó không đợi ai trả lời, chàng ngửa đầu tiến tới trước mặt Trường Giang Thất Hùng và Đông Thai Sa huynh đệ, cùng họ tiến tới Luyện Công Trường. Kể ra cũng buồn cười, lúc này chàng thấy sự việc kỳ lạ, liền thử ấn bút xuống bàn, chiếc bàn bằng gỗ lê cứng như đá liền bị thủng một lỗ, chàng càng tin bút này có thần nên càng tự tin không có tơ hào sợ hãi nữa.

Bấy giờ chàng đã đứng giữa khoảng đất dùng làm nơi tập võ của Thiết Gia Bảo, thần thái rất an tường sừng sững như tòa núi không có gì vội vàng, đưa mắt nhìn chín tên đối phương:

- Chư vị muốn tiến lên từng người một, hay cùng tiến lên một lượt? Xin mời.

Câu nói ấy đối với chàng là lời thực, nhưng đối với người võ lâm hàm chứa đầy vẻ khinh miệt. Tên Trại Nguyên Bá là Sa lão tứ lập tức gầm lên:

- Đồ cầu tiểu tử, tứ thái gia của người một mình đủ rồi!

Chưởng theo tiếng "đánh" liền chớp nhoáng như gió cuốn tới thành hai đạo kinh khí ập thẳng tới trước ngực Yến Lăng Vân vừa lợi hại vừa uy mãnh, quả thực danh bất hư truyền. Yến Lăng Vân nhìn chiêu tới không thềm tránh, tay phải hơi dùng sức múa bút lên đỡ.

Thực là kỳ quái, lập tức Trại Nguyên Bá Sa lão tứ bỗng như con diều đứt dây bị chấn động văng ra xa hơn bảy tám trượng! Điều kỳ lạ ấy chẳng những khiến cho Trường Giang Thất Hùng thất sắc mà bất cứ ai có mặt đều kinh dị đến trợn mắt há miệng. Đồng thời tín tâm của chàng càng tăng, ngó đối phương gật đầu:

- Để khỏi tổn thì giờ, đại khái chư vị đều có bản lãnh suýt soát như nhau, nên cùng nhất tề tiến lên cho tiện!

Thiết tưởng bọn lục lâm đạo tặc ở đây đều là những tên có tiếng tăm trên giang hồ, tai nghe lời như vậy còn mặt mũi thể diện gì nữa? Nhưng cái gương trước mắt, nếu chỉ đơn đầu chắc chắn không thể thắng, do đó toàn bộ nghiêng răng cùng gầm lên:

- Ấy là đồ chó người tự nguyện, đừng trách chúng ta không giữ quy củ giang hồ!

Lập tức các loạt đao kiếm như một trận cuồng phong, hàn quang vây bọc bốn tên, kinh lực như sóng nhất tề đánh tới tấn công tiểu thư sinh cực kỳ ác hiểm.

Tám tên bọn chúng, tám chưởng đều phát, tám loại binh khí vũ lộng, không cần phải kể là kinh dị đến độ nào.

Nhân vậy, Hồng Lăng Nữ ở ngoài xem cũng phát hoảng mặt hoa biến sắc, vội vàng phiên thân đến cạnh Yến Lăng Vân chuẩn bị hợp lực với chàng đối địch.

Ngờ đâu sự quan tâm của nàng không được tiểu thư sinh chú ý, chàng múa bút tiếp quần tặc, chỉ thấy bút vừa múa vừa đẩy vừa quét một lúc tám tên võ lâm đạo tặc văng ra ngã hỗn loạn đè lên nhau xa đến ba bốn trượng, đâu cần gì nàng phải giúp sức.

Trong tình hình ấy bọn Ngũ Kiệt, Thất Hùng bao nhiêu can đảm tan biến, lòng ác võ tan lập tức biến thành run sợ. Cũng trong lúc đó Thiết Anh lão tiên bối không cần khách sáo với chúng nữa, lập tức ra lệnh tiễn khách, sai người chuẩn bị thuyền đưa hết cả bọn vào bờ. Sau đó toàn bộ khách bất kể già trẻ lớn bé nam phụ lão ấu đối với tiểu thư sinh Yến Lăng Vân đã hoàn toàn thay đổi, tiếp đãi vừa kính phục vừa hâm mộ.

Nhưng họ vẫn không tài nào hiểu được chàng đến đây vì nguyên nhân nào và võ công của chàng là loại võ công nào? Cả bọn về lại đại sảnh, vị niên trưởng cao nhất còn lại là đạo sĩ Lao Sơn Khổng Linh Tử rất làm nghi hoặc muốn tự thân kiểm chứng, nên cười ha hả:

- Đúng là sóng sau đè sóng trước, anh hùng xuất thiếu niên, bản đạo đối với công phu hơn người của Yến tiểu hiệp mười phần kính phục.

Lão đưa tay ra nắm lấy tay Yến Lăng Vân tỏ ý thân mật nhưng thực sự lão ngầm vận nội công thử xem bản lĩnh chàng. Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân cứ tưởng người ta có ý tốt với mình nên vội chuyển cây bút qua tay tả, thân thiết nắm tay Khổng Linh Tử. Ngờ đâu vừa chạm vào tay lão như chạm vào một lò lửa, giống y như khi bị lão quái nhân nắm lấy tay trên núi Đồ Sơn.

Trong nháy mắt, chàng động niệm thu nhiếp tâm thần khẽ kéo tay một cái. Ngờ đâu cái kéo tay nhẹ nhàng của chàng lập tức khiến hổ khẩu của lão đạo sĩ Lao Sơn bị chấn động phải thối lui liên tiếp bốn năm bước mới ổn định cước bộ, lão kinh ngạc đến độ không phát nên lời. Vì lão vốn là cao thủ đệ nhất của Lao Sơn phái, đã luyện qua nội ngoại công phu mười phần tinh nhuần. Nhất là lão đã luyện được tuyệt kỹ Kim Cương Chưởng có thể đập đá thành cát, biến sắt thành bùn thế mà thất thủ dưới tay một thiếu niên mười tám mười chín, điều ấy đâu thể không kinh dị.

Ai nấy đều nhìn rõ và chấn động! Nhất là Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh thấy cục diện căng thẳng liền khiêm nhượng xoay qua Khổng Linh Tử:

- Xin Khổng đạo trưởng chớ lưu tâm, vị huynh đệ của tiểu diệt đây thực sự chưa biết gì về quy củ giang hồ cả!

Tiếp đó lại dịu dàng xoay qua Yến Lăng Vân:

- Trong hoa sảnh phía đông người chưa viết xong câu đối chúc mừng phải không? Hãy đi theo ta!

Bấy giờ đối với cô nương có vẻ quan thiết đến chàng đã sanh lòng hảo cảm, bất giác mặt chàng đỏ gay, bắt chước lễ mạo giang hồ ôm quyền hướng Khổng Linh Tử:

- Văn bối thực không có ý ấy, kính xin được thứ tội.

Rồi đó, chàng xoay thân theo chân Hồng Lăng Nữ vào hoa sảnh. Hai người vừa vào hoa sảnh, Cát Phi Quỳnh đã chu miệng hờn trách:

- Ta vẫn tưởng tiểu huynh đệ là một người quân tử thành thật, thì ra người chỉ giả si giả ngốc chuyên môn nói dối thôi! Sự thực chứng minh, người định lừa dối ta phải không?

Khuôn mặt đẹp u oán lại càng đẹp thêm, Yến Lăng Vân thực sự bối rối cứ mân mê mãi cây bút trên tay không biết trả lời ra sao, mãi sau chàng mới cố cưỡng phân giải:

- Xin Cát nữ hiệp chớ nghi ngờ, tiểu đệ quả thực không dám nói dối nửa lời.

Không ngờ Hồng Lăng Nữ càng đỏ mặt chầu môi ra:

- Không nói dối nữa lời! Thế ta hỏi người, người bảo không biết một chút võ công, thế công lực thần kỳ vừa mới rồi là ở đâu ra?

Câu hỏi ấy lập tức khiến thư sinh giật mình nghĩ bụng:

"Thân ta nào có công phu gì? Bất quá chuyện thắng địch vừa rồi là đúng thật hay giả?"

Chàng cúi xuống nhìn cây bút quý trong tay, bất giác hoảng nhiên tỉnh ngộ, đưa bút cho nàng cười nói:

- Tiểu đệ sự thật chẳng có công phu gì, có lẽ cây bút này có ẩn chứa công lực gì chăng?

Thần sắc chàng cực kỳ thành khẩn hoàn toàn không có chút gì định lừa dối nàng. Cát Phi Quỳnh nửa tin nửa ngờ đưa tay nhận lấy cây bút cúi đầu xem xét rồi vạch lên bàn vài vạch chẳng thấy có gì khác tất cả các cây bút thường. Nàng chợt nhớ lại tình hình lúc tiểu thư sinh giao thủ cùng Khổng lão đạo sĩ hình như chàng không cầm bút, nàng nghi hoặc có lẽ chàng không tự biết trong thân chàng có dị bẩm gì đó mà chàng không tự biết. Nhân đó nàng buông cây bút xuống bàn lắc đầu hỏi:

- Lúc nãy người vừa chấn thương Khổng Linh Tử, chẳng lẽ cũng là do tác dụng của cây bút ư?

Yến Lăng Vân lại giật mình. Nàng hỏi câu ấy thật khó trả lời vì lúc ấy chàng đâu có cầm bút. Chẳng lẽ chàng lại có công lực thật. Chàng lắc đầu:

- Tiểu đệ chính không hiểu tại sao. Hôm nay quả nhiên gặp nhiều chuyện kỳ dị quá.

Chàng sức nhớ đến cảnh tượng mà chàng đã gặp trên núi Đồ Sơn nhưng nói ra chuyện này quả là bất tiện, vì Đồ Sơn cách nhà chàng không xa, hai cái chết của hai lão tiên bối kia lại không lấy gì làm minh bạch, có thể người ngoài biết chuyện nghi cả chàng thì sao?

Yến Lăng Vân ngần ngừ, chàng giơ tay đập mạnh xuống bàn, mong tìm lời đáp chàng có công phu gì thực hay không có? Lẽ ra chiếc bàn phải gãy vụn vì công lực của chàng, không ngờ nó vẫn y nguyên như không có chút gì khác. Điều ấy càng làm chàng và Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh hoang mang. Kỳ thực, hiện tượng ấy chẳng có gì quái lạ, sở dĩ như vậy vì do hai người, một bản thân may gặp kỳ ngộ nhưng lại chưa biết gì về nguyên lý võ học nên không tự biết, còn một người thì hiểu rất rõ nguyên lý võ học nhưng lại không thể ngờ đối phương đã gặp kỳ ngộ. Vì bất cứ công lực nội ngoại

gia nào cũng phải cần tập trung tinh, khí, và thần tạo thành một thể rồi mới có thể phát huy, do đó các môn các phái đều có một phương pháp bí truyền dùng để hành công vận khí gọi là "tâm pháp". Riêng Yến Lăng Vân tuy các huyết đạo trong người đã được đả thông đạt tới nội lực cực cao nhưng chàng lại khiếm khuyết một điều duy nhất là chẳng biết gì về tâm pháp để hành công vận khí, nên nội lực chàng cực cao cũng không thể tự do thu phát theo ý muốn. Thế thì tại sao vừa rồi chàng phát huy được uy lực? Điều ấy rất đơn giản, đại phàm là một người bị đẩy tới chỗ sống chết tự nhiên phản ứng liền lên đến điểm cực mạnh hoặc có một tín tâm mạnh vào một sự việc gì, vô hình trung tập trung hết tinh thần tự nhiên tinh, khí, thần liền hợp nhất, khí động tất công hành, do đó khi Yến Lăng Vân múa bút đối địch, nội lực chấn động Khổng Linh Tử đều nằm trong lý ấy. Còn bây giờ chàng không cần thiết tập trung tinh khí tinh thần, và cũng không biết phương pháp tập trung nên không thể phát huy công lực. Một lúc, hốt nhiên Cát Phi Quỳnh tươi cười nói:

- Yến huynh đệ, bất kể lời người nói là thật hay giả, ta vẫn rất tin người. Đừng hoang mang nữa, mau viết tám liễn chúc mừng Thiết gia đi! Ngoài kia Bảo chủ và các tân khách đang đợi chúng ta đó!

Chàng miễn cưỡng đáp:

- Dù Cát nữ hiệp có không tin, tiểu sinh cũng không có cách nào giải thích.

Chàng cầm quản bút lên, nhúng xuống nghiên mực thơm, tập trung tinh thần viết như bay lượn xuống mảnh giấy hoa tiên trải rộng bốn chữ "Hoa hảo nguyệt viên" rồi ghi tên họ ngày tháng.

Mấy chữ của chàng như rồng bay phụng múa, nét mác như những đường kiếm, chữ nào cũng xương kính đầy gân cốt. Cát Phi Quỳnh không ngừng gật đầu tán thưởng. Đồng thời chủ khách ở bên ngoài sảnh chính đang phân vân bàn luận về trường hợp kỳ quái của tiểu thư sinh. Nhất là Khổng Linh Tử đã có thanh danh mấy chục năm nay tự nhiên bị thất thủ dưới tay một tiểu thư sinh chẳng có tên tuổi gì cả, trong bụng lão rất lấy làm buồn phiền ân hận nhưng ngoài miệng cũng phải khen Yến Lăng Vân hết lời.

Sau khi ngồi yên vị, lão đạo sĩ Lao Sơn liền đổi giọng nói thầm với Thiết Anh và Vô Danh đại sư:

- Nhị vị nên lưu tâm cẩn thận, tên tiểu tử kia không biết đến đây với mục đích gì, bản đạo rất khả nghi có thể y là môn hạ của tên Ma Vương mà năm xưa ai cũng đều nghe tên táng đảm kinh hồn là tên Miêu Cương Ma Vương đã từng hỏa thiêu Thiếu Lâm tự và tàn phá Võ Đang Sơn, nếu không sao y còn quá trẻ mà công lực đã tinh thuần đến độ ấy được?

Sau đó lại ra về bị phần nói tiếp:

- Nếu như bản đạo nghĩ không sai, chẳng bao lâu nữa giang hồ sẽ gặp thêm kiếp nạn!

Mấy câu ấy nguyên chỉ thuận miệng nói càn cố ý đề cao giá trị Yến Lăng Vân để che đậy chuyện thất thủ đáng thẹn của lão vừa rồi, chẳng khác nào lão nói:

"Lão đạo ta tuyệt không phải thua sức một tên tầm thường, năm xưa đến Vô Đang, Thiếu Lâm cũng đâu có ai chống lại chúng?"

Nhưng chủ nhân Thiết Anh vẫn vuốt râu lắc đầu:

- Sở kiến của Khổng đạo trưởng tuy cũng có phần hữu lý, nhưng theo lão hủ thấy, tiểu tử ấy khí độ khiêm hòa, ôn văn nho nhã, chẳng có chút kinh nghiệm giang hồ nào, tuyệt không thể là môn nhân thủ hạ của lão Ma Vương kia được!

Nhưng lão lại cau mày:

- Nhưng vì công lực của tiểu tướng công ấy thần kỳ như thế so với lời kể về thân thế y của Cát Phi Quỳnh diệt nữ chẳng hợp chút nào, thực khiến ta không hiểu!

Đương nhiên mấy hiện tượng kỳ cổ quái của Yến Lăng Vân đến bản thân chàng còn không hiểu, người khác làm sao tránh khỏi hiềm nghi? Khổng Linh Tử bồi thêm:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người là biết mặt chứ đâu có thể biết lòng người) lời xưa ấy chẳng lẽ Thiết đại ca quên chăng? Đạo nhân ta cũng nhắc đại ca vậy thôi, lão Ma Vương kia năm xưa xuất thần xuất quỷ không một ai lường được, đó là điều ai ai đều biết!

Vô Danh đại sư ngồi một bên đột nhiên đảo lia hai con mắt hình tam giác quét nhìn chúng nhân rồi tiếp lời nhỏ giọng:

- Khổng đạo huynh nói cũng có lý. Tiểu tử kia quả là có điều kỳ bí. Cái gì không cần nói chỉ nói tới điểm lão hủ vừa rồi có quan sát vết thương của huynh đệ Sa thị, tất cả huyết đạo chúng đều bị mực bắn trúng vào, chẳng những nội công hỏa hầu của tiểu tử đã cực hiếm có, mà còn rất giống chiêu số của Miêu Cương Ma Vương khi xưa, điều ấy chẳng đáng gọi là một minh chứng ư?

Hai lão một xướng một theo giống như rất lo cho đại sự võ lâm, thêm nữa Thiết lão không lâu trước từng là lãnh tụ lục lâm, hiện nay tuy đã rửa tay gác kiếm nhưng phàm đã là người giang hồ khó mà tránh được ân cừ hận oán. Thường ngôn vẫn nói "Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô" (Không nên có ý hại người nhưng cũng nên có ý đề phòng người) nên nghe mấy lời ấy Thiết lão không khỏi

bàng hoàng không hiểu tiểu thư sinh chưa rõ lai lịch ấy đến đây là đem họa hay đem phúc đến? Lão đạo sĩ Lao Sơn nhận thấy chủ nhân có ý bần khoản liền bồi thêm:

- Ngày mai quý trang tổ chức cuộc vui, Thiết đại ca cũng nên có sự đề phòng là hơn.

Câu này chẳng khác nào có ý đe dọa:

"Người ta sẽ lợi dụng dịp vui này để làm loạn đấy!"

Bất quá Vi Sơn cư sĩ Thiết lão tuy trong bụng cũng có hoài nghi nhưng gần đây lão chuyên tâm học Phật, tâm tình cũng có trầm lắng nhiều, vả chăng lão rất tin tưởng Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh không bao giờ đem họa tới đây. Vừa lúc ấy Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh từ hoa sảnh đã mang tấm liễn do chàng vừa viết ra. Thiết lão chủ nhân ngắm bốn chữ đại tự như rồng bay phụng múa hết lời tán tụng mãi. Toàn bộ khách mời bấy giờ trân trọng chàng ra mặt, lão đạo sĩ Khổng Linh Tử không biết tán thưởng giả hay thật, lão đưa ngón tay cái lên:

- Yến tiểu hiệp văn võ song toàn thực khiến võ lâm chúng ta được thơm lây, không hổ là thiếu niên anh hùng!

Chúng nhân phụ họa theo, xưng tụng chàng không dứt. Nhưng tất cả những lời khen tặng ấy đối với chàng chẳng có mấy ý nghĩa, vì chàng học chữ không xong mới bỏ đi học võ, tìm kiếm đến nay vẫn chưa tìm ra minh sư làm sao đáng gọi là anh hùng? Mấy việc xảy ra liên tiếp vừa rồi giúp chàng tỉnh ngộ trong giang hồ cũng có nhiều người bất tài chẳng có chút thực học nào chỉ là dối người lừa đời vậy thôi!

Ngày trước Xung Thiên Pháo Ngô Năng đã là thế, vừa rồi bọn Đông Thai Ngũ Kiệt, Trường Giang Thất Hùng cũng là thế, thậm chí lão đạo nhân nổi tiếng Lao Sơn kia cũng không ngoại lệ? Chàng tự nghĩ:

"Ta phiêu bạt ngàn dặm mong cầu thầy kết bạn, thành bại cả đời lần này đây, thực phải cẩn thận."

Liên đó là yến tiệc của Vi Sơn hồ chủ nhân, Cát Phi Quỳnh ngồi ngay bên cạnh chàng thần thái rất là thân thiết, tuy nàng là khuê nữ giang hồ rất hào sảng không bị câu thúc bởi tiểu tiết, nhưng dù sao một nam một nữ mới quen nhau nửa ngày mà thân thiết quá đáng như nàng cũng có khác thường tình. Nhất là Yến Lăng Vân sinh trưởng trong một nhà thi lễ, tuổi còn quá trẻ nên chàng lúc nào cũng đỏ mặt không yên.

Khi khai yến, cả hai đều bị mời kéo tới bàn chủ nhân ngồi chỗ trân trọng nhất khiến Yến Lăng Vân càng cảm thấy khó chịu. Lại thêm hai khách mới đến, một là Xích

Phát Linh Quan Hàn Mạnh và một là con gái yêu của lão hiệu xưng Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương.

Hai cha con này, một tóc đỏ râu vàng mắt lớn mày rậm thân thể cao lớn như một tòa tháp đen rất uy mãnh hung dữ, còn một tóc mây óng ả, mặt như trứng non, lưng di như rắn lượn thân thể kiều mỹ, mắt thu đưa đẩy, thể thái uyển chuyển rất là diễm lệ đa tình mặc toàn một màu áo xanh biếc khác hẳn với vẻ hung bạo xấu xí của người cha.

Chủ nhân mời hai cha con nhập tiệc. Thật khéo, hai cha con ấy ngồi đúng vào bàn Yến Lãng Vân. Xích Phát Linh Quan Hàn Mạnh nhìn thấy một người quá trẻ như chàng mà được ngồi chung bàn toàn là cao nhân lớn tuổi địa vị võ lâm, bất giác lão có ý khinh thường, đưa mắt nhìn một lượt liền cười ha hả nói với Khổng Linh Tử và Vô Danh đại sư:

- Đã lâu huynh đệ chúng ta không gặp nhau, hào khí nhị vị có sút giảm chăng?

Hiển nhiên câu nói ấy lão có ngấm ý không hay, Khổng Linh Tử là kẻ lão luyện giang hồ, sao lại không hiểu ý châm biếm ấy? Do đó lão nhìn Yến Lãng Vân một cái rồi đáp lời Hàn Mạnh:

- Sóng sau dề sóng trước, bây giờ là thời của những thiếu niên anh hùng, bản đạo đâu dám như lời Hàn huynh so sánh!

Liền đó chỉ vào tiểu thư sinh giới thiệu:

- Vị Yến tướng công đây hiện đang cầu sư học đạo, Hàn huynh là người quảng bác, có thể chỉ điểm cho ít nhiều không?

Mục đích ngấm của câu này là có ý khiêu khích. Nhưng Hàn Mạnh là một người đứng đầu lục lâm, đâu phải là kẻ không biết gì, lão nhìn Yến Lãng Vân gật đầu cười:

- Nói đến văn lão hủ không rành, còn nói về thiên hạ anh hùng, lão hủ đây cũng có thể nhận là biết ít nhiều.

Sau đó, tự lão rót một chén rượu ngửa đầu uống cạn rồi nói tiếp:

- Năm xưa trên giang hồ có một bài từ rằng: "Nam Cung Liễu, Giang Nam Bạch nhất kiếm, Hồn Tỏa Địch Lãnh Khuyết, Tam Âm Lục Dương xưng nhị tuyệt, Ngũ Quỷ hưng ba Tứ Hải Sầu, Thất Lão Bát Quái Cửu Tiên Khách". Trong bài từ toàn là hỗn danh tên của các bậc kỳ nhân dị sĩ, chỉ cần làm môn hạ bất cứ người nào trong ấy đã có thể xưng hùng thiên hạ, Yến tướng công nên đi tìm họ chẳng?

Vừa nói hai mắt lão vừa nhìn thẳng vào mặt chàng giống như muốn nhìn rõ tận đáy lòng chàng vậy. Tiếp đó lão lại tự gật đầu:

- Trên kia toàn là những nhân vật hải nội ngoại cao nhân nhưng đều đã già lão cả rồi. Ngoài ra lão hủ còn nghe nói rất gần đây giữa vùng Giang Hoài xuất hiện một vị thiếu niên quái hiệp, nghe đồn hình dạng cũng tương đồng với Yến tướng công đây, có công lực thần kỳ cao khôn lường. Cứ lời đồn thì người xưng là Giang Nam Bạch, Kim Lăng Bạch lão thái công và Nam Bắc Nhị Tuyệt là Tam Âm Vũ Sĩ Tiền Luân, Lục Dương Lão Nhân Vạn Phương đều bị y dả thương! Kỳ nhân loại ấy, chính là đối tượng tuyệt hảo của người học võ, sao tiểu tướng công không tìm đến vùng Giang Hoài một lần?

Vị Hàn đại Trại chủ ấy kể một mạch tên mấy dị nhân giang hồ khiến Yến Lăng Vân động tâm ý muốn tìm gặp họ cầu học, nhưng nghe đến tên hai lão quái nhân Tiền Luân và Vạn Phương chàng hơi biến sắc không dám hỏi tiếp, vội vàng cung tay cảm tạ:

- Đa tạ chỉ giáo! Tiểu sinh xin ghi nhớ các cao nhân võ lâm này, để may có duyên cơ tìm gặp.

Đồng thời toàn bộ tân khách đều kinh dị liếc mắt nhìn chàng, trong bọn chúng nhân chẳng còn ngờ gì, vị quái thiếu hiệp ở Giang Hoài mà Hàn Mãnh nhắc đến ắt là chàng chứ không sai. Lúc ấy Hàn Mãnh đã chuyển sang đề tài khác, cười ha hả:

- Chúng ta không nên phụ lòng chủ nhân có sẵn rượu ngon nhắm tốt, chuyện võ lâm còn dài xin để sau hẵng nói!

- o O o -